

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας εἰς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρεσχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ	
Ἑσωτερικοῦ	Ἑσωτερικοῦ
Ἐτησίᾳ δρ. 16.—	Ἐτησίᾳ δρ. 20.—
Ἑξάμηνος » 8,50	Ἑξάμηνος » 10,50
Τρίμηνος » 4,50	Τρίμηνος » 5,50
Αἱ συνδρομαὶ ἀρροῦνται τὴν 1ην ἰσάκουστος μηνός.	

Περίοδος Β'.—Τόμος 28ος

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν Ἀθήναις, 26 Δεκεμβρίου 1920

ΤΙΜΗ ΕΝΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικ. λεπ. 40 Ἑσωτερ. λεπ. 45

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν ἐπίσης λεπ. 40

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρθολαίον

Ἔτος 48ον. — Ἀριθ. 4

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΘΕΛΟΝΤΗΣ

[ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχειο)

— Πῶς; ἔκαμε ὁ Γιάννης.

— Ἐκεῖνο πού σοῦ λέω! φώναξε ὁ γίγαντας. Μὴ μιλήσης ποτὲ γιὰ βιολιὰ στὸ ἔννατο!.. Ἀφοῦ ὅμως ἰσχυρίζεσαι πῶς ξέρεις νὰ ταμπουρλίζης, αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ ἰδοῦμε. Κόπιασε μαζί μου!

Ὁ Γιάννης ἀκολούθησε τὸν προῖστάμενο, ἐνῶ ἡ καντινιέρα, χωρὶς νὰ πῇ τίποτα, τὸν παρακολοθοῦσε μὲ βλέμμα γελαστό.

Σὲ λίγο, μπήκαν σ' ἓνα θάλαμο τοῦ στρατώνα, ὅπου ὁ Μπέλ-Ρόζ τοποθέτησε ἓνα σκαμνὶ ἀνάποδα κι' ἀκούμπησε στὰ πόδια τοῦ ἓνα ταμπόουρλο. Ἐπειτα, δίνοντας στὸ Γιάννη δυὸ ταμπουρλόξυλα ἀπὸ ἔβανο, τοῦ εἶπε:

— Ἐμπρός! δεῖξε μας τί ξέρεις!

— Τί θέλετε νὰ παίξω; ρώτησε ὁ Γιάννης πού, κατακόνκινος ἀπὸ συγκίνηση καὶ χαρά, στεκόταν ὄρθιος, σὰ στρατιώτης σὲ παράταξη.

— Ἡρῶτα ἐν' ἀπλὸ ταμπουρλισμα, γιὰ νὰ ἰδοῦμε! ἀποκρίθηκε ὁ ἀρχιτυμπανιστής.

Ὁ Γιάννης ἄρχισε. Τὸ ταμπόουρλο στὴν ἀρχὴ ἀντήχησε ἀδύνατα, ἔπειτα δυνατότερα, ἔπειτα πολὺ δυνατά. Ἐκανε σὰν τὸν κρότο τοῦ λεωφερείου ὅταν περνᾷ καμμιὰ γέφυρα. Ἐπειτα, λίγο-λίγο, ὁ ἦχος ἀδυνάτισε, σὰ νὰρχόταν ἀπὸ μακριά.

Κι' ἄξαφνα ἔπαψε.

Φανερὴ ἐκπληξὴ διαβαζόταν στὸ πρόσωπο τοῦ γίγαντα, πού κούνησε ὕστερα τὸ κεφάλι του κι' εἶπε:

— Ὡραῖα!... Ἀς εἶναι ὅμως, ἓνα ταμπουρλισμα δὲν εἶναι καὶ σπουδαῖο πρᾶγμα... Δὲν χρειάζεται καὶ τόση ἀκρι-

βεια. Γιὰ νὰκούσουμε τώρα καὶ κανένα μάρ.

— Μάλιστα! φώναξε ὁ Γιάννης. Ξέρω τὸ μάρ «Ρουαγιαλ-Πικαρντί».

Καὶ τὸ ἄρχισ' εὐθὺς.

Πλάν! ραταπλάν! ραταπλάν! πλάν! πλάν! ἀντηχοῦσε τὸ ταμπόουρλο ρυθμικά, χωρὶς τὸ παραμικρὸ λάθος. Τὸ πρόσωπο τοῦ Μπέλ-Ρόζ εἶχε γίνει σοβαρό. Κι' ἀφοῦ ἄκουσε τὸ Γιάννη νὰ παίζῃ, ὡς δυὸ λεπτά τῆς ὥρας, ἐπρόσταξε:

— Ἀλτ!

Στὴ στιγμὴ τὸ μάρ ἐπὶ ψε.

— Καλὰ!.. πολὺ καλὰ!.. ψιθύριζε ὁ γέρος σὰ νὰ μιλοῦσε μονάχος του. Οἱ ἀγκώ-

νες παρακουνισοῦνται, εἶναι ἀλήθεια... τὰ χέρια ὅμως δουλεύουν καλὰ...

Καὶ δυνατότερα:

— Μπράβο. μικρὲ!.. Γιὰ παιδί τῆς ἡλικίας σου, εἶναι πολὺ... Κάτι μπορεῖ νὰ γίνης ἐσύ!

— Βεβαίωτατα! ἀντήχησε τότε μιὰ ἄλλη φωνή. Ὁ μικρὸς παίζει ἔξοχα!

Ἦταν ὁ δεκανέας, πού μὲ πολλοὺς ἄλλους ταμπουρλιέρηδες τοῦ συντάγματος, εἶχε παρακολουθήσει αὐτὴ τὴ σκηνὴ ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ θαλάμου.

— Παίζει σὰν ἀληθινὸς ταμπουρλιέρης ἐπρόσθεσε ἀκόμα ὁ δεκανέας. Πολλοί, μεγαλύτεροί του, δὲν παίζουν ἐτσι.

— Ἐχεις δίκιο, Ρουζάρ! ἀποκρίθηκε ὁ Μπέλ-Ρόζ. Καὶ τὸν διορίζω τυμπανιστή.

— Πῶς; ἔκαμε ὁ δεκανέας; εἶναι στρατιώτης;

— Μάλιστα, ἐθελοντής. Μοῦ τὸν ἔστειλε ὁ συνταγματάρχης.

— Ὡραῖα! εἶπε ἕνας ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Ἦμαστε ἔντεκα, μὰς ἔλειπε ἓνας καὶ μὲ τὸ μικρὸ τώρα θάμαστε σωστοί. Πῶς σὲ λένε, παιδί μου;

— Γιάννη.

— Μπράβο! Χτύπα καλὰ τὸ ταμπόουρλο γιὰ τὴν Πατρίδα!

Ὁ Γιάννης, ἀφοῦ δέχθηκε τὰ συγχαρητήρια τῶν συναδέλφων του, γύρισε μὲ τὸν Μπέλ-Ρόζ στὴν καντίνα.

— Δοιπόν, πατέρα; ρώτησε ἡ Κατερίνα.

— Λαμπρά, λαμπρά!.. Εἶμαι κατενθουσιασμένος. Κατερίνα, φρόντισε τώρα γὰ τὸν ντύσις. Τοῦ χρειάζεται στολή... Εἶναι τακτικὸς τυμπανιστής.

— Ἀ, τί χαρά! φώναξε κι' ἡ Λιζέττα. Ὁ Γιάννης τυμπανιστής!... Χαίρουμαι πολὺ!

Ἡ Κατερίνα ζήτησε ἀπὸ τὴν ἀποθήκη ἓνα γιλέκι, ἐν' ἀμπέχονο ἱερναδιέρου, γκέτες μαῦρες κι' ἓνα δίκωχο καπέλλο. Κι' ἄρχισε νὰ κόβῃ καὶ νὰ ράβῃ, γιὰ νὰ φτιάξῃ ἀπὸ τὴ στολή αὐτή, πού ἦταν γιὰ μεγάλο, μιὰ στολίτσα γιὰ παιδί.

Στὸ ἀνάμεταξύ αὐτὸ ἔφθασε κι' ὁ συνταγματάρχης Βερναρδιέ κι' ἔμαθε μὲ χαρὰ πῶς ὁ μικρὸς του προστατευόμενος

«Ἀντηχοῦσε τὸ ταμπόουρλο ρυθμικά...» (Σελ. 25, στ. 6'.)

« Έδωσες εξετάσεις » και βρέθηκε χρήσιμος.

— Τώρα, παιδί μου, τοῦ εἶπε, νὰ γράψῃς στὸν ἀρετικὸ σου, γιατί θά σέ γυρεύῃ. Πές του πὼς σέ πήρα ἐγὼ ὑπὸ τὴν προστασία μου καὶ πὼς αὐριο θά πᾶμε μαζί στὸ μαγαζί του νὰ τὸν ἀποχαιρετήσῃς. Μπᾶλ-Ρόζ, νὰ στείλῃς τὸ γράμμα πού θά σοῦ δώσῃ ὁ Γιάννης.

— Μάλιστα, συνταγματάρχα μου !

Τὴν ἄλλη μερὰ, με τὴν καινούργια του στολή, ὁ Γιάννης Καρδινιάν, πήγε μαζί μὲ τὸν συνταγματάρχη Βερναρδιέ, στοῦ κύρ-Νικόλα.

Τὶ ὠμορφα, ἀλήθεια, πού τοῦ πήγαινε ἡ στολή του ἐκείνη, ὅπως τὴ διόρθωσε γιὰ τὸ ἀνάστημά του ἡ καντινιέρα ! Μόνο τὸ καπέλλο μὲ τὴν κονιάρδα καὶ μὲ τὸ κόκκινο λοφίον ἦταν λιγάκι μεγάλο· ἀλλὰ καὶ αὐτὸ, ἀπάνω στὴν ἀσπρὴ περούκα, στεκόταν καλὰ. Καὶ κορδωμένος, καμαρωτός, χωρὶς τὴν παραμικρὴ στενοχώρια, ὁ Γιάννης Καρδινιάν κινεῖτο στὸ δρόμο τὸ θαυμασμὸ τῶν διαβατῶν.

— Χριστὲ καὶ Παναγιά ! φώναξε ἡ ἀγαθὴ κυρὰ-Νικόλαινα, μόλις τὸν εἶδε μὲ τὰ στρατιωτικὰ. Μὰ τὸ συλλογιστήκατε αὐτὸ, συνταγματάρχη μου ; Νὰ πᾶν νὰ σκοτωθῇ, παιδί πρᾶγμα !

— Μὰ ὅχι, πολιτίσσα, δὲν θά πᾶν νὰ σκοτωθῇ ! Εἰγὼ ἴσα-ἴσα λογαριάζω νὰ τὸν κάμω ἀργότερα ἕνα λαμπρὸ στρατιωτικὸ !

— Ἀργότερα μποροῦσε, εἶπε ὁ κύρ-Νικόλας μ' ἀπὸ τώρα ; . . Αὐτὰ δὲν εἶναι γιὰ τὴν ἡλικία του. Καλύτερα νὰ καθύσαν ἐδῶ, νὰ μάθαινε νὰ φτιάχνῃ κεριά.

— Μὰ δὲν τοῦ ἄρεσε αὐτὴ ἡ τέχνη, πολῖτα Σανσονώ ! Τὸ παιδί προτιμᾷ νὰ χτυπᾷ τὴν ἐφοδὸ ἐναντίον τῶν Πρώσων.

— Ὡ καί ! ἔκαμε ὁ Γιάννης, τὸ προτιμῶ. . . Μ' αὐτὸ δὲν μ' ἐμποδίζει νὰ σᾶς ἀγαπῶ καί, ἅμα τελειώσῃ ὁ πόλεμος, θά ξανᾶλλω νὰ σᾶς ἰδῶ.

— Μία μερὰ θά τὸν ἰδῇτε ἴσως ἀξιωματικὸ, ἐπρόσθεσε ὁ συνταγματάρχη.

— Ἄ μπᾶ ! ἔκαμε ὁ κύρ-Νικόλας.

— Καὶ γιατί ὅχι ; Εἰγὼ πού σᾶς μιλοῦ, ἤμουν ἕνα ὄρφανό παιδί σὰν καὶ αὐτόν. Μόνος μου ἔμαθα γράμματα, μόνος μου ἐσπούδασα. Κατατάχθηκα στὸ στρατό, ἔγινε λοχίας σιγά-σιγά ἀνέβαινα . . . Σήμερα, οἱ παλιοὶ μου συνάδελφοι, πού ἀποτελοῦν τὸν πυρήνα τοῦ Ἐννάτου, μ' ἐξέλεξαν ἀρχηγό τους. Τίποτα δὲν εἶναι ἀδύνατο γιὰ ὅποιον ἔχει καρδιά, θέληση, ἐξυπνάδα καὶ μόρφωση. Αὐτὸ τὸ παιδί ἔχει ὅ,τι χρειάζεται γιὰ νὰ προδεύσῃ. Ὅθ' ἰδῇτε, θά ἰδῇτε ! . .

— Μπορεῖ, ἀποκρίθηκε ὁ μπακάλης, ἐγὼ δὲ λέω ὅχι ! ἂν τὸν βρῇ ὅμως καμμιά σφαῖρα ; . .

— Αὐτὸ πιά στὴν τύχη ! εἶπε γελῶντας ὁ συνταγματάρχη. Κι' ἐδῶ νὰ καθόταν, πάλι μποροῦσε νὰ τὸν βρῇ ἕνα κακό. Στὸν πόλεμο δὲν σκοτώνονται ὅλοι ! . .

Ἔλα, Γιάννη, ἀποχαιρέτησε καὶ ζήτησε τὸ Ἔθνος !

Κλαίγοντας σχεδόν, ἡ κυρὰ-Νικόλαινα φίλησε τὸ μικρὸ στρατιωτικὸ καὶ τοῦ ἔδωσε στὸ χέρι ἕνα πουγγάκι μὲ τρία ἀσημένια τάλληρα, πού, ἐκεῖνο τὸν καιρὸ, ἦταν πολὺ καλὸ δῶρο. Ὁ Γιάννης τὴν εὐχαρίστησε θερμὰ καὶ ἔφυγε μὲ τὸν συνταγματάρχη του.

Τὴν ἄλλη μερὰ, πρωὶ-πρωὶ, ἦταν στὸ δεξιὸ τῆς πρώτης γραμμῆς τῶν δώδεκα τυμπανιστῶν, στὴν αὐλὴ τοῦ στρατώνα τῶν Ἐλαχίστων. Τὸ Ἐννάτο σχηματίζει ὁλόγυρα ἕνα τετράγωνο, μὲ τὰ ταμπούρα καὶ τὴ σημαία στὴ μέση. Πίσω στεκόταν ἕν' ἀμάξι μὲ τέσσα καὶ μ' ἕνα ἄλογο. Ἦταν τὸ ἀμάξι τῆς καντινιέρας. Τὸ ἐξυπνο προσωπάκι τῆς Λιζέτας φαινόταν κάτω ἀπὸ τὴν τέσσα καὶ ἡ Κατερίνα κρατοῦσε τὸ χάλινάρι τοῦ ἀλόγου. Πῶς πίσω ἦταν ἀραδιασμένα τάλλα ἀμάξια τῆς ἐπιμελητείας.

Ὁ συνταγματάρχη Βερναρδιέ, καθάλα ἔς ἕνα σταχτερὸ ἄλογο, προχώρησε καί, μὲ φωνὴ δυνατὴ, πού ἀκούγονταν ἔς ὅλο τὸ στρατώνειον, εἶπε :

— Στρατιῶται τοῦ Ἐννάτου Συντάγματος ! Ἡ Πατρίδα βρίσκεται σὲ κίνδυνο. Φεύγουμε γιὰ νὰ πολεμήσουμε τοὺς ἐχθρούς της. Ἡ θά τοὺς διώξουμε, ἢ θά πέσουμε νεκροί. Αὐτὸ θέλω ἀπὸ σᾶς. Περὶσσότερα δὲ σᾶς λέγω !

Ἐπειτα, σηκώνοντας τὸ σπαθί του, ἐφώναξε :

— Ζήτω τὸ Ἔθνος !

Ὅλοι ζητωκραύγασαν. Κι' ἀφοῦ ξανάγεινε σιωπὴ, οἱ ἀξιωματικοὶ ἔδωσαν τίς διαταγὰς τους γιὰ τὸ ξεκίνημα.

Ὁ συνταγματάρχη στάθηκε πίσω ἀπὸ τὰ ταμπούρα, μπροστὰ στὴ σημαία. Ἀνασηκώθηκε τότε στὴ σέλλα του, γιὰ νὰ ρίξῃ μιὰ τελευταία ματιὰ στὸ σύνταγμα του. Ἐπειτα ἐγένεψε στὸν Μπᾶλ-Ρόζ, πού περίμενε μὲ τὸ ραβδί του σηκωμένο. Τὸ χέρι τοῦ ἀρχιτυμπανιστῆ ἔστριψε τὸ ραβδί αὐτὸ μὲ τὸ χάλκινο κεφάλι. Κι' ἀμέσως ἄρχισαν τὰ ταμπούρα νὰ κτυποῦν μᾶρς καὶ τὸ σύνταγμα ξεκίνησε.

Ἦσαν ἀπὸ τρία τέταρτα τῆς ὥρας, ἀφοῦ πέρασε τὰ προάστεια τοῦ Παρισιῦ, ἀπλώθηκε σὰν πολυχρόμο φεῖδι στὸ δρόμο, πού ὀδηγοῦσε στὸ Σαλόν. Ἐπρεπε νὰ ἐνοηθῇ ἀπὸ καὶ μὲ τὸ στρατεύμα τοῦ Δουμουριέ, πού ἔφθανε τὴ στιγμὴ ἐκείνη στὸ δάσος τῆς Ἀργκόννας, ὅπου διευθυνόταν ἀπὸ τῆς ἑξῆς, καὶ ὁ ἐχθρός.

Ὁ Γιάννης Καρδινιάν, ὁ μικρὸς τυμπανιστὴς, μὲ τὸ σάκκο στὴ ράχη καὶ μὲ τὸ ταμπούρο στὸν ὦμο, βρισκόταν στὸ δρόμο τῆς Δόξας !

Καὶ πίσω ἀπὸ τὸ σύνταγμα, ἡ καντινιέρα Κατερίνα, καθισμένη στὸ ἀμάξι τῆς μὲ τὴ Λιζέτα, κρατοῦσε ἀνάλαφρα τὰ χάλινάκια τοῦ Καραμπῆ, τοῦ ἀλόγου τῆς, καὶ συλλογιζόταν . .

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Στὴν κλεισούρα τῆς Ἀργκόννας.

Ἄν σᾶς ἔλεγα, παιδιά μου, πὼς ὁ Γιάννης Καρδινιάν δὲν ἦταν καθόλου κουρασμένος, ὅταν τὸ Ἐννάτο σύνταγμα ἔφθασε στὸν πρῶτο του σταθμό, θά σᾶς ἔλεγα ψέμματα.

Ὁ καίμενος ὁ μικρὸς τυμπανιστὴς ἦταν τσακισμένος ἀπὸ τὴν κούραση, ὅπως δὲ καὶ ὅλοι οἱ στρατιῶτες. Γιατὶ εἶχαν διαταγὴ νὰ φθάσουν στὸ Σαλόν τὸ γρηγορώτερο. Ἐπομένως ἔπρεπε νὰ κάνουν διπλὴ πορεία, δηλαδὴ σὲ μιὰ μερὰ νὰ περπατοῦν ὅσο θά περπατοῦσαν σὲ δυὸ ἡμέρες πορείας κανονικῆς. Ἀς προσθέσουμε πὼς οἱ δρόμοι, ἐκεῖνο τὸν καιρὸ, ἦταν πολὺ διαφορετικοὶ ἀπὸ τοὺς ὠραίους δημόσιους δρόμους, πού βλέπετε σήμερα : ἦταν κατὰ δρόμοι ἀνώμαλοι, χαλικοστρωτοί, χαλασμένοι, ὅπου μιὰ τέτοια βιαστικὴ πορεία γινόταν ὑπερβολικὰ κουραστικὴ.

Τὴν ἡμέρα ἐκείνη, τὸ Ἐννάτο σύνταγμα εἶχε διανύσει καμμιά δεκαριά λεῦγες, μὲ φλογερὸ ἥλιο, χωρὶς νὰ μείνῃ πίσω οὐτ' ἕνας στρατιώτης.

Καὶ λάδετε ὑπ' ὄψει πὼς καθέννας περπατοῦσε φορτωμένος μ' ἕνα βαρὺ σάκκο στὴ ράχη, μ' ἕνα βαρὺ τουφέκι στὸν ὦμο, μὲ μιὰ φυσιοθηκὴ γεμάτη στὴ μέση, καὶ μὲ μιὰ σπάθα στὸ πλευρό !

Κι' ὅμως, ἀπὸ τὸν πατριωτικὸ ἐνθουσιασμὸ τους, ἔτρεχαν τόσο πολὺ, ὥστε πολλὰς φορὲς ὁ συνταγματάρχη Βερναρδιέ ἀναγκαζόταν νὰ μετριάξῃ τὸ ζήλο τους.

— Σιγώτερα, παιδιά μου, τοὺς ἔλεγε, σιγώτερα ! Δὲ θά φθάσετε ποτέ, ἂν τρέχετ' ἔτσι γρήγορα ! Γιατὶ θά κουρασθῇτε πού δὲν θά μπορῇτε ὑστερὰ νὰ κάνετε βῆμα ! Προσέχετε ἀκόμα νὰ μὴν πληγώνετε τὰ πόδια σας. Ὁ πεζὸς πρέπει νάχη καρδιά, μὰ πρέπει νάχη καὶ γερά πόδια. Σιγώτερα ! Ἐπειδὴ ὁ νεαρὸς συνταγματάρχης πήγαινε πάντα πίσω ἀπὸ τὰ ταμπούρα, — ἐκεῖ ἦταν ἡ κανονικὴ του θέση, — δὲν ἔχανε σχεδόν στιγμὴ ἀπὸ τὰ μάτια του τὸ μικρὸ του προστατευμένο καὶ ἦταν πολὺ εὐχαριστήμενος ἀπὸ τὴν ἀντοχή του.

Μὲ σοχαρὸ πρόσωπο, ὅπως ταίριαζε σ' ἕναν ἀληθινὸ στρατιώτη, ὁ μικρὸς ἀνοίγε ὅσο μποροῦσε τὰ σκέλη του καὶ προσπαθοῦσε νὰ μὴ μείνῃ πίσω.

— Βλέπεις, Ντουβάλ ; Δὲν βασιτᾷ καλὰ αὐτὸ τὸ παιδί ; ρώτησε ὁ συνταγματάρχη Βερναρδιέ ἕνα γέρο ἀξιωματικὸ μὲ σταχτιά μουστάκια, ταγματάρχη, πού καθυλάλιε διπλά του ἕνα ἄλογο ψηλὸ καὶ ισχνό, σὰ μεγάλῃ γίδα.

— Ναι ! ἀποκρίθηκε ὁ ταγματάρχη. Μὰ περίμενε λίγο νὰ τὸν ἰδῇς, ἀφοῦ θάχη κάνει πεντέξῃ λεῦγες.

Κι' ἀλήθεια, τὴ στιγμὴ πού προσεῖπε ὁ ταγματάρχη, ὁ Γιάννης φάνηκε σὰν κουρασμένος.

— Ἐ, Γιάννη, ἄρχισε νὰ σὲ βαράνῃ

ὁ σάκκος σου ; τὸν ρώτησε ὁ συνταγματάρχη.

— Ἄ, ὅχι !

— Ἀλήθεια τὰ καταφέρνεις ; Δὲν κουράστηκες ; . . Μοῦ φαίνεται πὼς σέρνεις λίγο τὰ πόδια σου . .

Ὁ μικρὸς κοκκίνησε ὡς ταῦτιά.

— Ὅχι, πολῖτα συνταγματάρχα, δὲν κουράστηκα ! εἶπε σταθερά.

Ὁ Βερναρδιέ χαμογέλασε.

— Μπράβο, παιδί μου ! Εἰμ' εὐχαριστήμενος ἀπὸ σένα ! Κάνεις ὅ,τι μπορεῖς καὶ ἔχεις πολὺ φιλότιμο. Ἀλλὰ . . κατὰ βλέπω καὶ ἐγὼ. Δὲν συνήθισες ἀκόμα τὸ σάκκο σου. Περίμενε τὸ ἀμάξι τῆς Κατερίνας, νὰ σὲ πάρῃ. Ἀρκετὰ περπάτησες γιὰ πρώτη φορὰ.

— Ὅχι, συνταγματάρχα μου, δὲ θέλω . .

— Δὲ θέλεις ; ἀγρίεψε τάχα ὁ νεαρὸς ἀξιωματικὸς δὲ θέλεις ; . . Καὶ πού ἀκούσθηκε στρατιώτης νὰ συζητῇ τὴ διαταγὴ πού τοῦ δίνουν . . Ἀρρεσε κάτω τὸ σάκκο σου γρήγορα ! Καὶ στάσου ἐδῶ, νὰ περιμένῃς τὰμάξι !

Μὲ λύπη του, ὁ Γιάννης ἀναγκάστηκε νὰ ὑπακούσῃ. Δὲν ἄφησε ὅμως τὸ σάκκο του, ἂν καὶ τὰ λουριά του τοῦ ἔσφιγγαν πολὺ δυνατὰ τοὺς ὤμους. Καὶ φορτωμένος, στάθηκε στὴν ἄκρη. Τὸ σύνταγμα περνοῦσα ἀπὸ μπροστὰ του καὶ οἱ στρατιῶτες τὸν ἔδλεπαν καὶ ἐγελοῦσαν.

— Κουράστηκες, μικρέ ; τοῦ φώναζαν. Δὲν μπορεῖς πιά ;

— Ὅχι, τοὺς ἀποκρινόταν· μπορῶ, μὰ ὁ συνταγματάρχη μ' ἐπρόσταξε . .

(Ἐπεται συνέχεια) **Γ. Ρ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ**
[Κατὰ τὸ Γαλλικὸ τοῦ λοχαγοῦ Danrit]

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

Πόση ὥρα πού τὴ βλέπουμε νὰ χαμοσέρῃ ἀκόμα τὸ χαμηλὸ τῆς φόρεμα ἢ γοιὰ πάνω ἐστὶ χῶμα, καὶ πῶς εἶν' ὅμοια, ἔτσι ὅπως πᾶει μακρυὰ, μὲ μαύρη εἰκόνα, μιὰ Μοῖρα μελαγχολικὴ, μιὰ Μοῖρα τοῦ χειμῶνα !

Μαύρο κοράκι χαμηλά τοὺς γύρους του χαράζει καὶ ἀπάνω ἀπ' τὸ κεφάλι τῆς χαμοπετὰ καὶ κράζει, γιατί ἀγρικαίει τὴ χειμωνιά καὶ τὸν καιρὸ, πού οἱ ἀνέμοι κἀνουν νὰ κλαῖνε οἱ καλαμιές καὶ ὁ φράχτης μας νὰ τρέμῃ.

Πιά, μόνο ἕνα μουκίημα 'στὶς στάνες, ὁλοένα, πού μασσοῦλίζουν καὶ φυσοῦν, μπρὸς στὸ παχνὶ σκυμμένα, κοπάδι τὰ ξανθόμαλλα καὶ τὰ σκουρὰ τὰ βόδια.

Πιά, μόνο ἡ ἀῖσα, πού ξερά τὰ φύλλα συμμαζώνει — μὲ μιὰ σκληρὴ, μὲ μιὰ κακίον ἡχώ, πού μᾶς πληγώνει, — χάμω, ἐπὶ τῶν ἀρρωστῶν δεινῶν ὁλόγυρα τὰ πόδια . .

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

Η ΜΙΚΡΗ ΜΑΜΑ

Πηγαίνει περίπατο, λεπτοκαμωμένη καὶ ὠμορρε, κρητῶντας στὰ χερσάκια τῆς τὴ μεγάλη κούκλα, πού πολλὰς φορὲς εἶναι βαρεῖα καὶ τὴν κουράζει.

Μὲ χαριτωμένα κινήματα, τῆς φορεῖ κάθε τόσο τὸ καπελάκι, πού δὲν τῆς στέκεται ποτὲ στὸ κεφάλι. Ὅταν τὰ παπουτσάκια τῆς πέφτουν χάμω, — πρᾶγμα πού γίνεται συχνά, — ἀνησυχεῖ πολὺ, γιατί τὰ χαρτονεῖα παπαρῆκια ἀρίονται ἔτσι στὸ κρύο καὶ στὴν ὑγρασία. Ἄ, κυρίες μου, οἱ μπεμπέδες αὐτοὶ πρέπει νὰ ξέρετε πὼς εἶναι καλομαθημένοι καὶ κακοπαθαίνουν πολὺ εὐκολά !

Τὸ μέλλον τῆς κόρης τῆς τὴν ἀπασχολεῖ πολὺ. Τὰ παιδιὰ τώρα ἔχουν τόσα βάζα ! Φιλοτιμιέται, προσπαθεῖ νὰ μοιάσῃ τῆς μαμᾶς καὶ φροντίζει νὰ δειχθῇ πολὺ φρόνιμη.

Μαθαίνει στὴν κούκλα τῆς ὅ,τι μαθαίνουν καὶ σ' αὐτὴ οἱ ἄλλοι. Τὸ φαί τῆς τὸ πηγαίνει κοντὰ τῆς, ἀπάνω σ' ἕνα τραπέζι, συνιστώντας τῆς προπάντων, — χρήσιμη πρόδλεψη, — νὰ μὴ μιλάει. Τὰ μικρὰ παιδιὰ δὲν πρέπει νὰ εἶναι φλύαρα . .

Καμμιά φορὰ φαντάζεται πὼς ἡ κούκλα τῆς εἶναι ἀρρωστη. Τότε στὸ ὠραῖο τῆς προσωπάκι ζωγραφίζεται ἡ ὀλίγη. Κάθεται σοδαρὴ καὶ ἀμίλητη δίπλα στὴν κούκλα τῆς ἀγαπημένης τῆς, παρκαλωντας ὅλους νὰ κἀνουν ἡσυχία.

Τὸ βράδυ, συχνὰ ἀποκοιμῆται σφίγγοντας τὸ μέρος τῆς καρδιᾶς τὸ τριανταφυλί χαρτόνι, πού ἀγαπάει τόσο τρυφερά.

Γίνεται τρελλὴ ἀπὸ τὴ ἀπελπισία τῆς, ὅταν τυχαῖν στὸ παιδί τῆς κανένα δυστύχημα, πού καμμιά φορὰ εἶναι θανατηφόρο. Τότε τὴν παρηγοροῦν καὶ τῆς ὑπόσχονται πὼς ὅλα μποροῦν νὰ διορθωθοῦν, λέγοντάς τῆς πὼς ἡ ζωὴ τῆς κούκλας εἶναι πρᾶγμα πού ξαναφτιάχνετ' εὐκολά . .

ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΡΗΣ

ΟΙ ΠΕΤΡΕΣ

(Παραβολή)

Μία φορὰ καὶ ἕναν καιρὸ, δυὸ γυναῖκες ἦρθαν στὸν πνευματικὸ, νὰ ἐξομολογηθοῦν. Ἡ μιὰ καταλάβαινε ὅτι εἶχε κάμει μεγάλο ἁμάρτημα καὶ διαρκῶς βασανίζετο ἀπὸ τύψεις. Ἡ ἄλλη εἶχε ζήσει κατὰ τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ, σὲ τίποτα δὲν εὑρίσκε τὸν εαυτὸ τῆς ἐνοχο καὶ ἦταν εὐχαριστημένη.

Ὁ πνευματικὸς ἐρώτησε καὶ τίς δυὸ γυναῖκες γιὰ τὴ ζωὴ τους. Ἡ μιὰ μὲ δάκρυα στὰ μάτια ὡμολόγησε τὸ ἁμάρτημά τῆς, (ὅτι δὲν περνοῦσε εἰρηνικά μὲ τὸν ἄντρα τῆς) καὶ τόσο μεγάλο θεωροῦσε τὸ ἁμάρτημά τῆς τοῦτο, ὥστε δὲν ἐπερίμενε συγχώρηση. Ἡ ἄλλη εἶπε, ὅτι δὲν γνωρίζει νὰ ἔκαμε κανένα ἁμάρτημα. Ὁ πνευματικὸς τότε εἶπε στὴν πρώτη :

— Πήγαίνε, δούλη τοῦ Θεοῦ, πίσω ἀπὸ τὸν κήπο, νὰ εὔρῃς ἐκεῖ μιὰ πέτρα τόσο μεγάλη, ὅσο μπορεῖς νὰ τὴ σηκώσῃς, καὶ φέρε τὴν ἐδῶ. Σὺ δέ, (εἶπε στὴν ἄλλη, πού ἔλεγε ὅτι δὲν εἶχε κάμει κανένα μεγάλο ἁμάρτημα), πήγαίνε νὰ μοῦ φέρῃς ἕνα σακκὶ τόσα μικρὰ πετραδάκια, ὅσα μπορεῖς νὰ σηκώσῃς.

Οἱ γυναῖκες ἐπῆγαν καὶ ἔκαμαν ὅ,τι τοὺς εἶπε ὁ γέροντας. Ἡ μιὰ ἔφερε μιὰ μεγάλη πέτρα καὶ ἡ ἄλλη ἕνα σακκὶ γεμάτο μικρὰς πετρίτσας.

Ὁ γέροντας εἶδε τίς πέτρας καὶ εἶπε :

— Τώρα νὰ τί θά κάμετε : Πηγαίνετε πίσω τίς πέτρας σας, νὰ τίς βάλετε κάθε μιὰ στὴ θέση ἀπ' ὅπου τὴν πήρατε. Καὶ ἅμα τελειώσετε, ἐλᾶτε πάλι ἐδῶ.

Οἱ γυναῖκες πήγαν νὰ ἐκτελέσουν τὴ διαταγὴ τοῦ γέροντα.

Ἡ πρώτη εὐκολὰ ἤρε τὸ μέρος ἀπ' ὅπου εἶχε πάρει τὴ μεγάλη πέτρα καὶ τὴν ἔβαλε στὴ θέση τῆς. Ἡ ἄλλη ὅμως μὲ κανένα τρόπο δὲν μποροῦσε νὰ θυμῇ ἀπὸ πού πήρε κάθε πετρίτσα καὶ ἔτσι δὲν μπόρεσε νὰ ἐκτελέσῃ τὴ διαταγὴ. Ἐγύρισεν λοιπὸν πίσω μὲ τὸ σακκὶ γεμάτο.

— Νὰ ἔτσι, εἶπ' ὁ γέροντας, συμβαίνει καὶ μὲ τίς ἁμαρτίες. Σὺ εὐκολὰ ἔβαλες τὴ βαρεῖα πέτρα στὴ θέση τῆς, γιατί θυμῶσαι ἀπὸ πού τὴν πήρες. Σὺ ὅμως δὲν μπόρεσες νὰ κάμῃς τίποτα, γιατί δὲν θυμῶσαι ἀπὸ πού πήρες κάθε πετραδάκι. Ἐτσι καὶ σύ, θυμῶσαι τὸ ἁμάρτημά σου, ἀκούσας ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους κατηγόριες γι' αὐτὸ, βασανίσθηκες ἀπὸ τὴ συνείδησή σου, ἐξομολογήθηκες, μετανόησες καὶ ἐλευθερώθηκες ἀπ' αὐτό.

«Σὺ, πάλι, — καὶ ὁ γέροντας ἐστράφη στὴ γυναῖκα πού ἔφερε πίσω τίς πετρίτσες, — ἔκαμες μικρὰς-μικρὰς ἁμαρτίες καὶ δὲν τίς ἐπιάνεις στὸ λογαριασμό, οὔτε τίς θυμῶσαι καθόλου, οὔτε μετανοοῦσες γι' αὐτές. Κι' ἔτσι λοιπὸν συνήθισες στὴ ζωὴ αὐτὴ μὲ τίς μικρὰς ἁμαρτίες καὶ, κατηγορώντας τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, τυλιγόμενος στὶς δικές σου χωρίς νὰ τίς καταλαβαίνεις.

«Ὅλοι οἱ ἀνθρώποι εἴμαστε ἁμαρτωλοὶ καὶ θά καταστραφῶμε, ἂν δὲν μετανοήσουμε.»

[Λέων Τολστόι]

Π. Δ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΡΕΒΒΑΤΟΚΑΜΑΡΑ

Φτωχὴ κρεββατοκάμαρα, Μέσα στὴ σιγαλιά σου, Χυμένη τοῦ ὕπνου ἡ μυρωδιά Κι' ἡ ἀνάσα τῶν δονείων, Πού βιαστικὰ κρυφτήκανε Σὲ κάποια ἐκεῖ γωνιά σου· Καὶ στὸ κεφαλοκρεβάτο, Παλιὸ καμάριόμα σου, — Μισόσβυτο τὸ εἰκόνασμα Τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων !

Μ. Δ. Σ.

ΑΘΗΝΑΙ' ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Αγαπητοί μου,

ΤΑΝ θά διαβάσετε αυτό το φύλλο, θα χετε γιορτάσει πια τὰ Χριστούγεννά σας και, με τὴ γλυκειὰ ἐντύπωση ἀκόμα, θὰ ψάχνετε νὰ

βρῆτε κάτι γιὰ τὴ μεγάλη γιορτῇ. Δὲν θάχετε ἄδικο. Ἐνὰ φύλλο πού βγαίνει τὴ δεύτερη μέρα τῶν Χριστουγέννων, κάτι πρέπει νὰ γράφῃ χριστουγεννιάτικο! Πρωτὰ ὅμως καὶ πότες μέρες προτύτερα ἔπρεπε νὰ γράφῃ τὸ χριστουγεννιάτικο αὐτό, γιὰ νὰ τυπωθῇ καὶ νὰ σῆς ἔλθῃ μέσ' στὴν ὥρα; Ἀλλὰ καὶ τρεῖς, καὶ δύο μέρες προτύτερα, δὲν ὄταν βέβαια Χριστούγεννα. Ὦταν μιὰ κοινὴ ἡμέρα, μιὰ καὶ θημερινὴ ἢ, πού δὲν ἔβλεπε τίποτα. Ὡστε ἐγώ, γιὰ νὰ σῆς γράψω μιὰ Ἐπιστολή, με τὴν ἴδια γλυκειὰ ἐντύπωση πού θὰ τὴ διαβάσετε σῆς, θάπρεπε νὰ θυμηθῶ τοῦλάχιστο πῶς γιόρτασα τὰ περσινὰ μου Χριστούγεννα. Μὰ δὲν τὰ θυμάμαι ὅπως δὲν θυμάμαι καὶ τὰ προτέρσιν. Καὶ τὰ παραπάνω ἀκόμα Χριστούγεννα, κι' ἄλλα πολλά, ὅλα χαμένα στὸν ἀπέραντο ὠκεανὸ τῆς μνήμης... Γιὰ νὰ θυμηθῶ κάτι ζωηρό, κάτι ἐντυπωμένο, πού νὰ μ' ἐμπνέῃ, πρέπει νὰ πάω πίσω πολύ, νὰνατρέξω στὴν παιδική μου ἡλικία.

Περίεργο πρῶγμα νὰ ξεχνᾷ κανεὶς τὰ χθεσινὰ, καὶ νὰ θυμάται τὰ πρὶ παλιν, πού ἔπρεπε νὰ εἶναι καὶ τὰ πρὶ ξεχασμένα! Ἀλλὰ ἔτσι συμβαίνει στὸν ἄνθρωπο: Οἱ ἐντυπώσεις τῆς παιδικῆς του ἡλικίας, οἱ πρῶτες, οἱ παρθένες, χαράζονται τόσο βαθειά, τόσο ζωηρά στο νοῦ, ὥστε μένουν ἀνεξάλειπτες γιὰ πάντα. Καὶ ἔβλεπε κανεὶς, ἔρχεται καιρὸς, — με τὴν ἡλικία, — πού ὁ νοῦς γεμίζει ἐντυπώσεις καὶ δὲν ὑπάρχει πιά τόπος γιὰ νὰ χαραχθοῦν ἄλλες. Ἔτσι μπορεῖ κάλλιστα νὰ μὴ θυμάται τί ἔφαγα χθές, πού λέει ὁ λόγος, νὰ θυμάται ὅμως ζωηρότατα πῶς γιόρτασα κάποια Χριστούγεννα, ὅταν ἦμουν δέκα χρονῶν παιδί...

Δηλαδή ὅλα μου τὰ Χριστούγεννα, ἐκείνο τὸν καιρὸ, τὰ γιόρταζα με τὸν ἴδιο ἀπάνω-κάτω τρόπο. Γιατί τὴν παιδική μου ἡλικία τὴν πέρασα ὅλη στὴ Ζάκυνθο, στὸν ἴδιο τόπο, στὸ ἴδιο σπίτι, καὶ στὸ λίγο αὐτὸ διάστημα πού θυμάμαι, — δέκα δώδεκα χρόνια, — τὰ χριστουγεννιάτικα ἔθιμα δὲν εἶχαν ἀλλάξῃ καθόλου. Καὶ τὸ κυριώτερο ἦταν ἡ κουλούρα, πού κόβαμε τὸ βράδυ τῆς παραμονῆς, ὅπως ἐδῶ κόβουμε τὴ βασιλόπιττα τὴν παραμονὴ τῆς Πρωτοχρονιάς. Ἀ, τί χαρὰ γιὰ μᾶς τὰ παιδιά αὐτὴ ἡ κουλούρα! Σηκώνομαστε ἀπὸ τὰ χαρά-

ματα, παρακολουθοῦσαμε τὸ ζυμώμά της, βοηθοῦσαμε στὸ στόλισμά της, τὴν ξεπροβοδίζαμε στὸ φούρνο καὶ τὴν περιμέναμε ὕστερα μ' ἀνυπομονσία, νὰ γυρίσῃ ψημένη καὶ νὰ γεμίσῃ τὸ σπίτι με τὴν εὐωδίᾳ της. Ἡ κουλούρα μας εἶχε συνήθως καὶ δύο παιδιά: δύο χριστόψωμα, πού τὰ κόβαμε κι' αὐτὰ, τὸ ἓνα τὴν Πρωτοχρονιά καὶ τὸ ἄλλο τὰ Φῶτα. Μὰ ἡ κουλούρα ἦταν ἡ μὲν ἡ βασιλίτσα, ἡ μεγάλη χαρά. Ἐπινε σχεδὸν ὅλο τὸ τραπέζι, — τὸ βραδινὸ τραπέζι τῆς παραμονῆς, τὸ κατὰστόλιστο, — κι' ἐκτός ἀπὸ τὴν εὐωδίᾳ πού σκορποῦσε, παρουσίαζε καὶ μιὰ πολὺ ὀρεκτικὴ ὄψη με τὴ χρυσή της κρούστα, τὰ φτευτὰ της καρύδια, τὸ σουσάμι της καὶ τὴν πασπαλιστὴ ζάχαρη. Ἡ ψίχα της ἦταν κατακίτρινη ἀπὸ ζαφουρά κι' εἶχε μέσα σταφίδες ἄσπρες καὶ μαῦρες, κουκουναρία, μύγδαλα, χίλια μυρωδικὰ καὶ, σὲ μιὰν ἀγνωστὴ ἀκρὴ, τὸ πολυπόθητο ἡ ὕρεμα, — ἀσημένιο νόμισμα, — πού περίμενε τὸν τυχερό.

Γι' αὐτὸ τὰ παιδιά δὲ βλέπαμε τὴν ὥρα νὰ κοπῇ, νὰ μοιραστῇ, νὰ ψάξουμε τὰ κομμάτια μας, νὰ ἰδοῦμε τὴν τύχη μας. Συνήθως μᾶς περίμενε μιὰ μικρὴ ἀπογοήτευση: τὸ ἡ ὕρεμα δὲν ἦταν στὰ δικά μας κομμάτια, οὔτε στῶν μεγάλων ἔμενε ἔς ἐκεῖνα πού θὰ στέλγαμε αὐριο ἐξῶ. Ἀλλὰ γρήγορα μᾶς παρηγοροῦσε ἡ γλυκειὰ γεύση τῆς κουλούρας, πού ἀρχίζαμε νὰ τὴν τρῶμε ἀμέσως, μαζί με τὰ χίλια ἄλλα ὀρεκτικὰ τοῦ βραδινοῦ ἐκείνου τραπέζι, καὶ μὲν σαρκαστικῶς, μὰ γιορτινῶς, πολυποικίλου, με σαλάτες, με χαβιάρια, με αὐγοτάραχα, με φρούτα, με κομπόστες καὶ με γλυκὸ κρασί. Τρώγοντες, πίνοντας, ψάλλοντες, γελῶντες, καθόμαστε σχεδὸν ὡς τὰ μεσάνυχτα. Καὶ κατευχαριστημένοι, ἀνεβαίναμε νὰ κοιμηθῶμε γιὰ νὰ ξυπνήσουμε πρῶτ καὶ νὰ πᾶμε στὴ χριστουγεννιάτικη λειτουργία.

Ἀλλὰ ἡ χαρὰ τῆς κουλούρας ἐξακολουθοῦσε καὶ τὴν ἄλλη μέρα. Μετὰ τὴν ἐκκλησία, ἡ μητέρα μου μᾶς ἔστειλε στὰ συγγενικά σπίτι, νὰ τοὺς πᾶμε τὰ κομμάτια τους καὶ νὰ πάρουμε τὰ δικά μας. Αὐτὸ, τρεῖς, τέσσερες κουλούρες δοκιμάζαμε ἔτσι. Καὶ καθεμιά εἶχε γιὰ μᾶς ἄλλη χαρὰ, ἄλλη γεύση, ἄλλο γούστο. Ἀξάφια, σὲ μίση θεϊκῆς μου, μᾶς ἔδιναν κομμάτια ἀπὸ κουλούρα, πού ὅλη της ἡ κρούστα ἦταν ζαχαρένια καὶ στολισμένη με κουφέτα! Καὶ γιὰ τὴν ὕρεμα εἶχε μέσα, ὅχι πιά ἀσημένιο, ἀλλὰ χρυσὸ νόμισμα, φλουρί, πού κάποτε μάλιστα μοῦπεσε καὶ μένα. Ἦταν κουλούρα ἀρχοντικοῦ σπιτιοῦ, καμωμένη παραγγελιὰ στὸ ζαχαροπλαστεῖο. Πῶς τὴ ζήλευα! Πῶς θάθελα καὶ στὸ σπίτι μας νὰ κἀναμε τέτοια! Καὶ πότες φορές, ὅταν πλησίαζαν τὰ Χριστούγεννα, δὲν παρακαλοῦσα: «Δὲν παραγγέλνουμε καὶ μετὶς φέτο μιὰ κουλούρα στοῦ Κόκλα, σὰν τῆς θεϊκῆς;» Μὰ ὁ πατέρας μου δὲν μού-

κανε τὴ χάρη: «Περιστὸ ἐξόδο! ἔλεγε. Μήπως ἡ θεὰ δὲν σοῦ δίνει ἀπὸ τὴν κουλούρα της; Ἐπειτα ἄλλη χάρη ἔχει ἡ κουλούρα ἢ καμωμένη στὸ σπίτι!..»

Ποῦ νάκούσω ἐγώ! Τόνοιρο μου ἦταν, γιὰ χρόνια, νὰ κόψουμε καὶ στὸ σπίτι μιὰ ζαχαράτη κουλούρα. Ἐφουγα χωρὶς νὰ πραγματοποιηθῇ. Καὶ θὰ τὸ πιστέψετε; Ὅταν, μεγάλος πιά, ἐδῶ καὶ δέκα χρόνια, ἔτυχε νὰ βρεθῶ στὴ Ζάκυνθο καὶ νὰ κάμω Χριστούγεννα στὸ σπίτι μας, ξαναθυμήθηκα τὸ παιδικό μου ὄνειρο, — τὸν καϊμό μου, — κι' ἀφοῦ δὲν ζοῦσε πιά ὁ καϊμένος μου ὁ πατέρας, νὰ με μαλώσῃ γιὰ τὸ «περιστὸ ἐξόδο», παρηγγεῖλα σὰν καλὸς νοικοκύρης μιὰ χριστουγεννιάτικη κουλούρα στοῦ Κόκλα. Ναί, στὸν ἴδιο τεχνίτη, στὸ ἴδιο μαγαζί, ὅπου τὴν ἔκανε τότε κι' ἡ θεὰ μου. Καὶ τὴν παραμονή, ἦλθε στὸ σπίτι μας μιὰ ζαχαράτη κουλούρα, ἀπαράλλαχτη μ' ἐκεῖνες πού θυμῶμαι, καὶ τὴν κόψαμε τὸ βράδυ στὸ τραπέζι. Ἐ, δὲν μπορῶ νὰ πῶ πῶς δὲν εὐχαριστήθηκα, ἀφοῦ ἔκανα Χριστούγεννα στὸ σπίτι μας, με τὴν μητέρα μου, πού εἶχα νὰ τὰ κάμω εἴκοσι χρόνια, κι' ἀφοῦ ἔκοψα μάλιστα καὶ κομμάτια γιὰ τὰ παιδιά μου... Ἀλλὰ τί τὰ θέλετε! Οὔτε ἡ ψίχα τῆς ζακυνθινῆς κουλούρας με τὴ ζαφουρά μ' ἐνθουσίαζε, οὔτε ἡ κρούστα της με τὴ ζάχαρη καὶ τὰ κουφέτα. Ἡ μὲν πιά συνθησισμένος με τάθηναίκα τσουρένια, πού βέβαια εἶναι ἄλλο πρᾶγμα. Καί, — τὸ κυριώτερο, — δὲν ἦμουν πιά παιδί. Ἔτσι ἔμαθα τότε πῶς ἓνα παιδικὸ ὄνειρο, ὅταν πραγματοποιῆται κάπως ἀργά, δὲν ἀφίνει καὶ τόση γλύκα, οὔτε ὅταν εἶναι μιὰ ζαχαράτη κουλούρα!...

Σᾶς ἀσπάζομαι

ΠΑΙΔΩΝ

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ JULES VERNE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'. (Συνέχεια)

Ὁ Φρίτς κι' ὁ Φραγκίσκος ἔγειναν δεκτοὶ με πολλὰς φιλοφρονήσεις ἀπὸ τοὺς λόρδους τοῦ Ναυαρχεῖου. Ἡ Ἀγγλία ἐγνωμονοῦσε τὸν Ζάν Ζερμὰττ γιὰ τὴν προσφορὰ τοῦ νησιοῦ του. Ὁ πλοίαρχος Λίττλστον ἔλαβε ἐντολὴ νὰ ἐξερευνήσῃ καὶ τὰ γνωστὰ ἀκόμη μέρη τῆς Νέας-Ἑλβετίας. Καὶ πολλὰ πλοῖα ἐτοιμαζόνταν νὰ φέρουν ἐκεῖ μετανάστες με τἀναγκαῖα ὑλικά γιὰ τὸν ἀποικισμό καὶ τὴν ὁχύρωση τοῦ νησιοῦ.

Στις 27 Ἰουνίου, ὁ «Ἐιφίας», ἐτοιμὸς νὰ κάμῃ πανιά, δὲν περίμενε πιά παρὰ τὸν Φρίτς, τὸν Φραγκίσκο καὶ τὴν Τζέννυ. Στις 28 ἔφθασαν κι' οἱ τρεῖς στὸ Πόρτσμουθ, ὅπου εἶχαν φθάσει προτύτερα καὶ τὰ πράγματα, πού εἶχαν ἀγοράσει γιὰ λογαριασμὸ τῆς ἀποικίας.

Ἐγκάρδια ὑποδοχὴ τοὺς ἔκαμε ὁ πλοίαρχος Λίττλστον, πού ἔς αὐτὸ τὸ διάστημα δὲν τοὺς εἶχε ἰδῇ στὸ Λονδίνο παρὰ δύο-τρεῖς φορές. Καὶ στις 29, ὁ «Ἐιφίας» ἀναχώρησε ἀπὸ τὸ Πόρτσμουθ, με τὴν ἀγ-

γλικὴ σημαία στὴν κεραία του, πού πήγαινε νὰ τὴ στήσει στὴς ἀκτὲς τῆς Νέας-Ἑλβετίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'.

Τὸ δεύτερο ταξίδι τοῦ «Ἐιφία». — Στὸ Ἀκρωτήρι. — Ὁ «Φλάγκ». — Κανονικοὶ ἐπιβάτες κι' ἀξιωματικοί. — Ὁ ὑποπλοίαρχος Μπόρουπ. — Στάση στὸ πλοῖο, — Ὁ κτὼ μέρος στὸ ἀμπάρι. — Παρατηρήσεις στὴ μέση τῆς θάλασσας!

Ἀν' ὁ «Ἐιφίας» δὲν ἦταν πολεμικὸ πλοῖο ἀλλὰ ἐμπορικὸ, θάπαιρνε τώρα πολλοὺς μετανάστες γιὰ τὴ Νέα Ἑλβετία. Τὸ νησί αὐτό, πού τὸ παρουσίαζε τόσο πλοῖο ἡ ἔκθεσις τοῦ κ. Ζερμὰττ, τραβοῦσε ἀποίκους. Κι' οἱ περισσότεροι ἀπὸ κείνους πού ἦθελαν νὰ μεταναστεύουν, ἦταν Ἰρλανδοί, γιὰ αὐτοὶ προπατήτων αἰσθάνονταν τὴν ἀνάγκη νὰ φεύγουν ἀπὸ τὴν πατρίδα τους γιὰ νὰ ζοῦν καλύτερα ἄλλου.

Μιὰ καμπίνα τοῦ «Ἐιφία» παραχωρήθηκε στὸν Φρίτς καὶ στὴ γυναῖκα του κι' ἄλλη μιὰ, δίπλα, στὸν Φραγκίσκο. πού θάτρωγαν κι' οἱ τρεῖς στὸ τραπέζι τοῦ πλοίαρχου Λίττλστον.

Τὸ ταξίδι δὲν παρουσίαζε τίποτα τὸ ἰδιαιτέρ. Οἱ συνεθισμένες μόνο ἀστασίες τῆς θάλασσας καὶ τῆς ἀτμοσφαιρας, μερικὲς νηνεμίες, πού στὰ μέρη τοῦ Τροπικοῦ βαστοῦν πολύ, καὶ μερικὲς τρικυμίες, πού ἡ κορβέττα, κυβερνωμένη καλὰ, τὶς πέρασε χωρὶς μεγάλες ζημιές. Στὸν Ἀτλαντικὸ ἀπαντήθηκαν με πολλὰ καράδια, πού θάφερναν εἰδήσεις τοῦ «Ἐιφία» στὴν Εὐρώπη. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ὕστερ' ἀπὸ τόσο μακροῦς καὶ φοβεροὺς πολέμους, οἱ θάλασσες ἦταν πολὺ ἀσφαλεῖς κι' οἱ ταξιδιωτὲς δὲν ἔτρεχαν κανένα κίνδυνο.

Ὁ Φρίτς κι' ὁ Φραγκίσκος ἔκαμαν πλατύτερη γνωριμιά με τὸν ἱερέα τοῦ πλοίου, πού εἶχε γνωρίσει τὸν συνταγματάρχη Μόντρος στὴς Ἰνδίες. Με ποιὸν ἄλλον θὰ μπορούσε ἡ Τζέννυ νὰ μιλήσῃ καλύτερα γιὰ τὸν πατέρα της, παρὰ μ' ἓνα στενὸ τοῦ φίλου; Κι' ὁ λαμπρὸς ἄνθρωπος τῆς διηγῆθηκε ὅλα τὰ μαρτύρια τοῦ δυστυχισμένου ἐκείνου πατέρα, ἀπὸ τὴ στιγμὴ πού ἔμαθε τὸ ναύαγιο τῆς «Δορκάδος», ὡς τὴν τελευταία του ἐκπατασία, ὅπου βρῆκε τὸ θάνατο.

Ὡστόσο ὁ «Ἐιφίας», πού πέρασε καλὰ τὸν Ἀτλαντικὸ, ἀπάντησε πολὺ ἀσχημους καιροὺς πρὸς τὰ μεσημβρινὰ τῆς Ἀφρικῆς. Μιὰ μεγάλη τρικυμία τὸν βρῆκε τὴ νύκτα, στις 19 Αὐγούστου, πού τὸν ἀνάγκασε νὰ ποδίσῃ. Ὁ πλοίαρχος Λίττλστον, βοηθούμενος ἀπὸ τοὺς ἀξιωματικούς καὶ τοὺς ναῦτες του, ἔδειξε μεγάλη ἱκανότητα ἔς αὐτὴ τὴν περίστασι. Ὁ «Ἐιφίας» ὅμως

εἶχε πολλὰς ἀβάρεις. Ἀναγκάσθηκαν νὰ τοῦ κόψουν τὸ τρίτο κατάρτι. Στὴν πρῶμῃ ἀνοίξε μιὰ τρύπα πού εἶδαν κι' ἐπαθὺν ὡς νὰ τὴν κλείσουν. Τέλος ὁ ἄνεμος ἔπασε κι' ὁ πλοίαρχος Λίττλστον μπόρεσε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ ταξίδι του. Βιάζονταν τώρα νὰ φθάσῃ στὸ Καπτάουν, γιὰ νὰ ἐπισκευάσῃ τὸ πλοῖο του ἐκεῖ.

Στις 10 τοῦ Σεπτεμβρίου, τὸ πρῶτ, φάνηκαν οἱ κορυφὲς τῆς Τράπες, τοῦ βουνοῦ πού ὕψωνεται στὸ βᾶθος τοῦ ὁμιώνυμου ὁρμου στὸ Ἀκρωτήρι.

Μόλις ἀγκυροβόλησε ὁ «Ἐιφίας», ὁ Τζέιμς Οὐόλστον, ἡ γυναῖκα του κι' ἡ ἀδελφὴ του βρέθηκαν ἀπάνω. Φαντάζεσθε τί θερμὴ ὑποδοχὴ τοὺς ἔκαμαν ὁ Φρίτς, ἡ Τζέννυ, ὁ Φραγκίσκος, με τί χαρὰ ξαναπαρῶθηκαν οἱ δύο νέες γυναῖκες καὶ τί εὐτυχισμένη στιγμὴ ἦταν γιὰ τὴ Ντόλλ, αὐτὴ πού ξανάδλεπε τὸν ἀγαπητὸ της Φραγκίσκο!

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

Εἰς ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΕΥΓΕΝΙΑ Μ. ΤΥΜΒΙΟΥ
(Νεφέλη) ἐν Λευκωσίᾳ Κύπρου.
Δεύτερον Βραβεῖον Ἐκλογῶν τοῦ
Διαγωνισμοῦ τοῦ 1919.

ΔΑΝΑΗ Ε. ΜΕΝΕΣΗ
(Ἀκτὴ) ἐν Τσιπλὶ. Διὰ τὸν Σὺλλογον «Ταλαντοῦνη» Ἀ' Βραβεῖον
16' Διαγωνισμοῦ Ἑσπεαθώματος.

Καὶ τώρα ὅλα μαζί, ἐνωμένοι, ἀνυπομονοῦν νὰ ἐγκατασταθοῦν στὴ δεύτερη ἐκείνη πατρίδα, ὅπου με τὴν ἴδια ἀνυπομονοσία τοὺς περίμεναν οἱ οἰκογένειες Ζερμὰττ καὶ Οὐόλστον.

Δέκα μῆνες πού ἔλειπαν, καμμιὰ εἰδηση δὲν εἶχαν ἀπὸ κεῖ-πέρα. Ἀν καὶ δὲν ὑπῆρχε κανένας λόγος νάνησυχούν γιὰ τὴν τύχη τῶν κατοίκων τοῦ Φελεσενχάιμ, ὁ χωρισμὸς τοὺς φαινόταν μακρὸς, ἀτελείωτος. Κι' ὅμως δὲν μπορούσαν νὰ φύγουν ἀμέσως. Ὁ Τζέιμς Οὐόλστον εἶχε κανονίσει τίς ὑποθέσεις του, εἶχε μαζέψῃ τὰ χρήματά του, ἦταν ἐτοιμοί. Μ' ἄλλη ἀνυπέρβλητη δυσκολία παρουσιαζόνταν: Γιὰ νὰ ἐπισκευασθῇ ὁ «Ἐιφίας», ἔπρεπε νὰ μείνῃ πολὺν καιρὸ στὸ λιμὲνα τοῦ Καπτάουν. Δυὸ-τρεῖς μῆνες τολγώτερο θάπαιτοῦσαν οἱ ἐπισκευές, ματὰ τὸ ξεφύρ-

τωμα τοῦ πλοίου. Ὡστε καλὸ Νοέμβρη θὰ μπορούσε νὰ κάμῃ πανιά γιὰ τὴ Νέα-Ἑλβετία.

Μιὰ τέτοια ἀναβολὴ θάταν πολὺ δυσάρεστη γιὰ τοὺς ἐπιβάτες τῆς κορβέττας, ἂν δὲν παρουσιαζόνταν μιὰ εὐκαιρία νὰ συντομεύσουν τὴ διαμονή τους στὸ Καπτάουν.

Στὸ λιμὲνα ἦταν ἓνα πλοῖο, πού θάφρευε μετὰ δεκαπέντε ἡμέρες. Φλάγκ ὀνομαζόταν, ἀγγλικὸ τρικάταρτο, πεντακοσίων τόνων, με πλοίαρχο τὸν Χάρρυ Γκούλδ, καὶ θὰ πήγαινε στὴ Μπαταβία, στὸ ἀρχιπέλαγος τῆς Σὸνδας. Λίγο θάβγαινε ἀπὸ τὸ δρόμο του, ἂν περνοῦσε πρὶν ἀπὸ τὴ Νέα-Ἑλβετία. Κι' ἂν δεχόταν νὰ πάρῃ τὸν Φρίτς μετὴν Τζέννυ, τὸν Τζέιμς Οὐόλστον με τὴν Σουζάνα καὶ με τὸ παιδί τους, τὸ Φραγκίσκο καὶ τὴ Ντόλλ, θὰ τοῦ πλήρωναν ἓνα καλὸ ναυλό.

Ἡ πρότασις ἔγεινε δεκτὴ ἀπὸ τὸν πλοίαρχο Γκούλδ, κι' οἱ ἐπιβάτες τοῦ Ἐιφία κουβάλησαν τίς ἀποσκευές τους στὸν Φλάγκ, ὅπου τοὺς παραχωρήθηκαν οἱ καλύτερες καμπίνες.

Οἱ προετοιμασίες τοῦ καραβιοῦ τελείωσαν στις 29 τοῦ Σεπτεμβρίου, τὴν ὁδοῦ, καὶ τὸ ἴδιο βράδυ ὁ Τζέιμς Οὐόλστον, ἡ γυναῖκα του, ἡ ἀδελφὴ του κι' ὁ μικρὸς Μπόμπης μπαρκαρίστηκαν. Οἱ ἄλλοι ἦταν ἐκεῖ, κι' ὁ πλοίαρχος Λίττλστον μαζί τους, πού τὸν ἀποχαίρετσαν ὅλοι με κάποια συγκίνηση, ὑποσχόμενοι, ὅτι κατὰ τὰ τέλη τοῦ Νοέμβρη, θὰ περιμεναν τὴν ἀφίξιν τοῦ «Ἐιφία» στὴν εἰσοδὸ τοῦ Ὀρμου τῆς Σωτηρίας.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ «Φλάγκ» ξεκίνησε με ὄριο ἄνεμο κι' ὡς τὸ βράδυ, οἱ

κορυφὲς τοῦ Ἀκρωτηρίου, ἀπομακρυσμένες καμμιὰ δεκαπενταρία λεῦγες, χάθηκαν στὸν ὀρίζοντα.

Ὁ Χάρρυ Γκούλδ ἦταν λαμπρὸς πλοίαρχος, στὴν ἀκμὴ τῆς ἡλικίας, — μόλις εἶχε περάσει τὰ σαράντα — ἄνθρωπος με μεγάλη ψυχραιμία κι' ἀποφασιστικότητα. Οἱ ἐφοπισταὶ τοῦ εἶχαν ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη.

Ὁ ὑποπλοίαρχος ὅμως τοῦ «Φλάγκ», ὁ Ροδόλφος Μπόρουπ, δὲν ἔβλεπε τὴν ἐμπιστοσύνη αὐτὴ. Τῆς ἴδιας ἡλικίας με τὸν Γκούλδ, ἦταν ἄνθρωπος ἐμπάθης, φθονερός, μνησίκκος κι' ἐνόμιζε πάντα πῶς τὸν ἀδικούσαν. Εἶχε τὴν ἀξίωση νὰ κυβερνήσῃ αὐτὸς τὸν «Φλάγκ», κι' ἐπειδὴ δὲν τὸ κατόρθωσε, ἔτρεφε στὸ βᾶθος τῆς ψυχῆς του ἓνα μεγάλο μῖσος ἐναντίον τοῦ πλοίαρχου Γκούλδ. (Ἔπεται συνέχεια)

Συλλόγων) "Ελευθερωτήν τῆς Πατριδος (ναί, κατά λάθος μπήκε σὲ δύο Διαγωνισμοὺς ὁ ἴδιος αὐτῶν ἀοιμῶς ὠραία ἢ σφαγία!) "Αἰτικὸν "Ορίζοντα (ἔστειλα κ' ευχαριστῶ γιὰ τὸ ξεσπᾶσμα) "Πόσις-Πατρίς (ευχαριστῶ πολὺ τὴν Δ. Α. διὰ τὸ ξεσπᾶσμα) "Αφελὴ Καρδίαν (αὐτὴ ἡ "Υπομονὴ" ἐδημοσιεύθη καὶ ἄλλοτε) "Ναυπλιακὸν "Αστέρων (τὸ ποίημα ἔπρεπε νὰ σταλῇ χωριστὰ καὶ μετὰ τὴν 31 Δεκεμβρίου) "Πάλμιν (ευχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπᾶσμα) "Μέλλον τῆς Ἑλλάδος (ἔστειλα) "Γλυκεῖαν "Ανάμνησιν (κί' ἐγὼ λυπήθηκα πάρα πολὺ, ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ!) Δ. (τὸ "Ζακυνθινὸ Μαντήλι", ἔχει 120 σελίδας μεγάλου σχήματος) "Μαρίαν "Αλεξιάδου, Ρέμβριν, "Αντιοχίαν "Αλυτρώτων, "Αικτωρίαν "Αστὸν κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 26ην Δεκεμβρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΥΠΟΜΝΗΣΕΙΣ

Η ΑΝΑΝΕΩΣΙΣ ΤΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

"Απὸ 1ης Δεκεμβρ. ἤρξε τὸ 43 ἔτος τῆς Διαπλάσεως. Οἱ συνδρομηταί, τῶν ὁποίων ἡ συνδρομὴ ἔφηξεν τὴν 30 Νοεμβρίου, ὀφείλουν νὰ τὴν ἀνανεώσουν τὸ ταχύτερον.

ΤΟ ΞΕΣΠΑΩΜΑ

"Ο 20ῆς Διαγωνισμὸς Ξεσπαώματος ἐλῖξε τὴν 30 Νοεμβρίου. Εἰδοποιοῦνται οἱ Πράκτορες νὰ ἐξοφλήσουν τὸ ταχύτερον τοὺς λογαριασμοὺς των, διότι τ' "Αποτελέσματα θὰ ἐκδοθῶν ἐντός ὀλίγου καὶ Πράκτορες ὀφείλουντες φυλᾶδια δὲν θὰ συμπεριληφθῶν.

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΟΥ 1920

"Ο λαμπρὸς Τόμος τῆς Διαπλάσεως τοῦ 1920, τελειωμένος πλέον, θὰ εὐρίσκειται σὲ λίγες ἡμέρας εἰς τὸ Γραφεῖον μου καὶ εἰς τὰ κεντρικὰ Βιβλιοπωλεῖα. Μη λησμονήτε, οἱ εἶναι τὸ ὠραιότερον ὄργανον τῆς Πρωτοχρονιάς.

ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ

Κατὰ τὸν "Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, ὅσοι θέλουν νὰ διατηρήσουν τὸ ψευδώνυμον πού εἶχαν τὸ 1920 καὶ πού ἡ λαχὴ τοῦ ἔλξης τὴν 30 Νοεμβρίου, πρέπει νὰ τὸ ἀνανεώσωσιν διὰ τὸ νέον ἔτος ὡς τὴν 31 Δεκεμβρ. οὔ τὸ βραδύτερον. Μετὰ τὴν προθεσμίαν αὐτήν, δὲν ἐγγινώμαι σὲ κανένα διὰ εἰς τὸ ψευδώνυμον τοῦ ἐλθόντος. Μπορεῖ νὰ τοῦ τὸ πῶς ἄλλος. Η ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879-1893) ἀπὸ τοῦς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς ὅκτωι: 5ος, 7ος, 12ος, 11ος, 18ος, 19ος, 20ος, καὶ 21ος. "Εκαστος τόμος δραχ. 5, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δραχ. 5,30 διὰ τὸ "Εσωτερικὸν καὶ 5,60 διὰ τὸ "Εξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894-1920) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 27 ἐν ὅλῳ. "Εκαστος τόμος ἀρραφὸς 16 καὶ ραμμένος 18. Ταχυδρομικὴ τέλη ἐκάστου τοῦμου προσθετέα εἰς τὰς ἀνω τιμὰς: Διὰ τὸ "Εσωτερικὸν λεπτὰ 50 ὁ ἀρραφὸς καὶ 1,50 ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ "Εξωτερικὸν 1,50 εἰτε ἀρραφὸς εἰτε ραμμένος.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέχεια τοῦ 1930ου Διαγωνισμοῦ λύσεων Δεκεμβρίου-Φεβρουαρίου. Αἱ λύσεις δύναιται μέχρι τῆς 26ης Φεβρουαρίου ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιεύθῃ ὅπως καὶ τῶν προηγουμένων φύλλων.]

51. Δεξιόγριφος

Γιὰς Πατριάρχου τῆς Γραφῆς
Μὲ φρούριον ἐνώθηκε
"Αρχαῖο πολὺ, ἱστορικόν
Κί' ἀπὸ τὰ δύο παρευθὺς
Μία πόλις φανερώθηκε
Στὸ Κράτος τὸ Ἰσπανικόν.
"Εστάλη ὑπὸ τ. Σαυθῆς "Ελληνοπούλας

52. Μεταγραμματισμός

Ρωμαίου Αὐτοκράτορος
Τὴν κεφαλὴ ἀλλάξω
Καὶ τύραννον διάσημον
Στὴ θέσιν του κοιτάζω.

53. "Αναγραμματισμός

Ποταμὸ τῆς Μικρασίας
"Αν τὸν ἀναγραμματίσῃς,
Σύντοφον τοῦ "Ηρακλεῖος
Μ' ἀπορία θάντικρύσῃς.
"Εστάλη ὑπὸ τοῦ "Αρεως

55. Γρίγωνον

***** = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
***** = Τίτλος γυναικός.
**** = Θεὸς ἀρχαῖος.
*** = Αἰσθητήριον
** = "Ανθή.
* = Φωνήεν,
Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.
"Εστάλη ὑπὸ τῆς Συκωνίας Αἰγας

56. Κρυπτογραφικὸν

123435678 = "Αρχ. δραματ. ποιητής.
232564 = Δόλος, ἐπιβουλὴ.
37178 = Διοικητ. διαίρεσις
4356248 = Ἀπόστολος.
567178 = Ἀγωνίσμα.
67578 = Νῆσος.
76178 = Κολπίσκος.
875714 = "Αρχ. πόλις.

"Εστάλη ὑπὸ τοῦ "Ονειρίου τῆς Κύπρου
54, 4ῖνιμα

Κάποιο φαινόμενο τάρσενικόν μου,
Μεγάλῃ κάμαρᾳ τὸ θηλυκόν μου,
Κί' ἐπωνοφόρῃ τὸ ὀδερὸν μου,
"Εστάλη ὑπὸ τ. Βανερσάνου Η. Σαράβα

57-62. Μαγικὸν Γράμμα.

Τὴ ἀνταλλαγὴν ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἀνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:
λ ό ρ ο ς, σ ά ρ ο ς, λ ά ρ ο ς, χ ο ρ ό ς, ᾱ κ ρ ο ς.

"Εστάλη ὑπὸ τοῦ Βιβλιοφάγου.

62. Τριπλή "Ακροστιχίς

Τὸν ζητούμενον λέξεων
"Αν πάρῃς τάρχηκά,
"Εν γίνεταί ἀπ' τὰ Κράτη
Τ' "Αμερικανικά.
Τὰ δευτέρᾳ τους γράμματα,
"Αν βάλῃς στὴ σειρά,
Τὴν ὑψηλότερην τῆς γῆς
Θά ἰδῇς βουνοσειρά.
Τὰ τρίτα, τέλος, λῦτα μου,
"Απλῶς ἂν ἀραδιάσῃς,
Μεγάλον Γάλλο τραγικόν
Θά μᾶς παρουσιάσῃς.
1. Μαγισσα. 2. Μυθικὸν ζῶον, 3. Δερμα. 4. Ποταμός. 5. Κράτος τῆς Ευρώπης, 6. Κριτὴς τοῦ "Αδου. 7. Νῆσις.

"Εστάλη ὑπὸ τοῦ Δικλάνου

63. Φωνηεντόλιπον

Π-τυ-πν-πν-πν-δν-μν
"Εστάλη ὑπὸ τοῦ Σερ Ραβεγγάου

64. Γρίφος

Ο Ο Ἑλλάς
Ο Ο Γαλλία σὺ τὴρ ἢ τὴρ;
Ο Ο Ἀγγλία
Ο
"Εστάλη ὑπὸ τοῦ Σαρδανάπαλου

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

65. Φωνηεντόλιπον

L-nn-ft-l-frc
"Εστάλη ὑπὸ τοῦ Γερμασμοῦ Ψυχῆ.

66. "Ελλισοσύμφωνος

auée*-e-a-je
"Εστάλη ὑπὸ τ. "Ενδόξου Κυανολεύκου

ΛΥΣΕΙΣ

τὼν Πνευμ. "Ασκήσ. τοῦ φύλλου 42

590. Καρπάθια (Κάρ, πᾶ, θεία.) — 591. Κύρνος-Κύνκος. — 592. Σάμιος-Ἀμισός-Ἰασμος. — 593. Τὰ παπούτσια. 595. ΗΡΑ. 594. Σ. ΚΛΕΙΤΟΣ (ρά βόλος, "Αραράτ, κροκό, "Αράτος, "Αέρος, "ΕΙΡΗΝΙΚΟΣ, στία, ιτέα, τρία, ὄρκος, Σέρραι.) — 596-600. Διὰ τοῦ Τάξιν, ὅξος, ἔξοχος, Νάξος, ἄξιος. — 601. ΓΟΥ-ΑΕΙ (θυμοῦ κράτει). (ΠΥρρος, ΚΟδρος, ΚΥρος, ΛΑτος, ΜΕνέλαος, Μίνως.) — 602. Πές μου σὺ ποιὸς φίλους ἔχεις-Νά σοῦ πῶ ποῖο δρόμον τρέχεις. — 603. "Ενδοξος ὑπῆρξεν ὁ Περιμήδης (ἐν ὧ ξ' - ὡς ὑπ' ἤρξ - ἐν-ο περὶ κλίσ.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἔως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὰ στοιχεῖα 20 (ὁ ἐλάχιστος 20ος). Πέραν τῶν 10 λέξ. 20 λεπτ. ἡ λύσις, μὲ παχέα 20 στοιχεῖα 30 καὶ μὲ κεφαλαία 40. "Ο χωριστὸς στίχος 20. 1.]

[ΚΑ' - 23]
ΕΛΠΙΔΟΦΟΡΑ, λυποῦμαι πολὺ γιὰ ἀπώλεια Μικροῦ Μυστικῶ. — Ναυτάκι τῆς Δέσβου

[ΚΑ' - 24]
ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ

[ΚΑ' - 25]
ΤΙΜΗΜΕΝΟ ΤΟΥ ΦΕΚΙ
Υποψήφιος Δημοψηφίσματος, τοῦ 1920

[ΚΑ' - 26]
"ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ"
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΚΑΛΩΝ ΤΕΧΝΩΝ

Προκηρύσσεται διαγωνισμὸς πρὸς σύνθεσιν Διηγήματος. Θέμα:
Πῶς εἶναι τὸ σπουδαιότερον μαθητικὸν σας συμβάν;

Διορία δύο μηνῶν.
Βραβεῖον: βιβλίον κατ' ἐκλογὴν
"Ο ὀυνογός
ΓΙΑΝΝΗΣ ΑΓΙΑΝΝΗΣ

[ΚΑ' - 27]
Συνάδελφος Φωνικῆ, ἐάν ευαρεστῇ-
Σσθε, ἀνταλλάσσομεν Μ. Μυστικὰ,
Μεθ' ὑπολήψεως. — Γαλανὸ "Ελληνό-
πουλο.

[ΚΑ' - 28]
ΣΙΔΗΡΑ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ
(Σύλλογος "Ελλάς — "Βροντή")

Πρῶτος: ΣΗΜΑΙΑ ΤΗΣ ΔΟΞΗΣ
— Πρωτοπυργός: Βασιλεὺς τῆς
"Ερμίου.

Υπουργοί: "Εσωτερικῶν: Στενα-
μός τοῦ "Ιάσου — "Εσωτερικῶν: Γ,
Χώλης — Στρατιωτικῶν: Σεληροφώτι-
στο "Ακ οιάμι. — Προπαγάνδας: Ἀνδρ.
Καρατζᾶς. — Οικονομικῶν: Κίτρινο
Ρόδο. Πρέσβυς: Μικρὸ Κηφισιώτακη
(Κηφισιά.)

[ΚΑ' - 29]
Κόκινος Γάιτε, χαί! χαί! χαί! χαί!
Πῶς πιάστηκες σάν ποτικὸς! —
"Αγρυρὰ Πανσέληνος Βελουδένιο
Τσιαντάφυλλο.

[ΚΑ' - 30]
Διαπλάσπουλα, ἐτοιμάστε τὰ τετρά-
διά σας γιὰ τὸν Συναγὸν δὲ Μπερ-
ζεράν.

Τὸ πρῶτον καθήκον τοῦ
καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι
ἡ ἐγκαιρὸς ἀνανεώσις τῆς
συνδρομῆς του.

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΧΡΗΣΙΜΩΤΕΡΟΝ ΔΩΡΟΝ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ

Εἶναι ὁ τελευταῖος ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΤΟΜΟΣ

ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ, του 1920

Με τὰς 412 Σελίδας του. — Με τὰς 192 εἰκόνας του. — Με τὸ "Χωρὶς Οἰκογένεια". — Με τὴν "Δεύτερην Πατρίδα". — Με τὸν "Μέγαν "Αλέξανδρον". — Με 50 "Αθηναϊκὰς "Επιστολάς", καὶ με ἀμέτρητα ἄλλα διηγήματα, παραμύθια, κωμωδίας, δραμᾶτα, ποιήματα, κτλ. κτλ.

ΤΙΜΑΤΑΙ "Αρραφὸς 16. — (καὶ ταχυδρ. 16,50 διὰ τὸ "Εσωτ. καὶ 17,50 διὰ τὸ "Εξωτ.)
Ραμμένος 18. — (καὶ ταχυδρ. 19,50 καὶ διὰ τὸ "Εσωτ. καὶ διὰ τὸ "Εξωτ.)